

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíckové v právní věci žalobce: **J. H.**, zastoupen JUDr. Františkem Divíškem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Ulrichovo náměstí 810, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 8. 2022, č. j. 30 Ad 11/2021-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 8. 2021, č. KRŘŘ-6/2021, č. j. KRPH-105096-45/ČJ-2018-0500KR, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu ve věcech kázeňských (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 5. 2021, č. KRVŠ-8/2021. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o některých přestupcích“), kterého se měl úmyslně dopustit tím, že dne 28. 8. 2018 na adrese P. po předchozí slovní rozepři nejprve slovně a poté i fyzicky napadl jedním úderem do oblasti pravé tváře a krku svou (bývalou) manželku M. H. (dále též „poškozená“), která v důsledku tohoto jednání utrpěla drobnou perforaci pravého ušního bubínku. Za spáchání přestupku byl žalobci dle § 51 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů

(dále též „zákon o služebním poměru“), uložen kázeňský trest ve formě pokuty ve výši 5000 Kč.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“). Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil tvrzení žalobce, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, neboť v tomto případě nevyvstaly na straně správních orgánů žádné rozumné pochybnosti, které by použití uvedené zásady aktivovaly. Krajský soud nebyl ani názoru, že skutkový stav, jenž vzal žalovaný za prokázaný, je v rozporu s obsahem spisu, resp. že v řízení došlo k vadám. Konstatoval, že skutkové závěry žalovaného lze považovat za logické a dávající ucelený obraz o průběhu napadení dne 28. 8. 2018. Ztotožnil se se správními orgány, že znaleckým posudkem MUDr. Pavla Laštovičky ze dne 6. 9. 2020 (dále též „znalecký posudek MUDr. Laštovičky“) a výslechem označeného znalce došlo k odstranění a vysvětlení rozporů v lékařských zprávách, které namítal žalobce. Soud dále neshledal důvodnými námitky týkající se nevěrohodnosti poškozené, jejíž výpověď shledal žalovaný přesvědčivou, konzistentní a bez vnitřních rozporů. Dodal, že poškozená nijak nezveličovala způsob napadení ani jeho následky. Stejně tak neshledal důvodné ani další námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel předně namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Dále namítal, že skutkový stav zjištěný krajským soudem je v rozporu s obsahem správního spisu. Krajský soud pouze nekriticky přejal závěry učiněné správními orgány a nesprávně dovodil, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel. Setrval na svém předchozím stanovisku, že lékařské zprávy a znalecký posudek, které měly prokázat jeho vinu, jsou ve vzájemném rozporu a zásadně zpochybňují skutkový stav uváděný správními orgány (a návazně převzatý krajským soudem). V tomto ohledu zejména akcentoval nesprávné uvedení dat ve znaleckém posudku MUDr. Laštovičky a další podobné vady. Stěžovatel je přesvědčen, že o jeho vině existují zásadní pochybnosti, a v takovém případě je správní orgán, resp. krajský soud, povinen postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Odkázal na argumentaci uplatněnou v žalovaném rozhodnutí a ve vyjádření ke správní žalobě. K tvrzení stěžovatele, že ve znaleckém posudku MUDr. Laštovičky jsou chybně uvedena data, žalovaný konstatoval, že se jedná o zjevnou písařskou chybu a stěžovatel s daty zbytečně spekuluje. Žalovaný neshledal ani další kasační námitky důvodnými, a navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soudní rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud je z něj patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, III. ÚS 961/09, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

[10] Uvedeným požadavkům napadený rozsudek dostál. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Z argumentace krajského soudu je dostatečně zřejmé, proč krajský soud dospěl k jím uvedeným závěrům, resp. proč neshledal žalobní námitky stěžovatele důvodnými. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že krajský soud pouze nekriticky převzal závěry žalovaného. Skutečnost, že krajský soud ve svém rozhodnutí odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). I další argumentaci krajského soudu považuje kasační soud za přezkoumatelnou, resp. dostačující. Nutno dodat, že není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08,

III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nejvyšší správní soud není názoru, že by rozsudek krajského soudu takovými vadami trpěl.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci vad dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[12] Uvedený kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 4 Ads 90/2009-76).

[13] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně, má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit

pokračování

ke zrušení správních rozhodnutí. Ve správním spisu jsou založeny dostatečné podklady pro skutkové závěry učiněné správními orgány a krajským soudem (viz dále).

[14] Nejvyšší správní soud neshledal nic nezákonného ani na právním posouzení věci. Souhlasí s posouzením provedeným krajským soudem a nad rámec k uplatněným stížným námitkám dodává následující.

[15] Dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), je přestupkem *společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*.

[16] Ustanovení § 4 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky upravuje kategorie osob, jejichž jednání, které má znaky přestupku, se projedná podle jiného zákona. Mezi tyto kategorie se řadí mj. příslušníci bezpečnostních sborů (§ 4 odst. 5 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky), jejichž jednání naplňující znaky přestupku se projedná v kázeňském řízení dle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále též „zákon o služebním poměru“). Mezi kázeňské tresty, které mohou být příslušníkům bezpečnostních sborů uloženy, se řadí mj. pokuta (§ 51 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru).

[17] Dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o některých přestupcích“), *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že ublíží jinému na zdraví*.

[18] V řízení o přestupku musí správní orgán obecně postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu, bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch, či v neprospěch obviněného. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, resp. že se skutek vůbec nestal, nelze obviněného za přestupek postihnout. Opačný postup porušuje zásadu *in dubio pro reo* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS).

[19] Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně zahájil dne 18. 1. 2019 společné řízení o dvou jednáních majících znaky přestupků dle § 7 odst. 1 písm. b) a písm. c) zákona o některých přestupcích, kterých se měl dopustit stěžovatel coby příslušník Policie České republiky, a to verbálním a posléze i fyzickým napadením své (bývalé) manželky M. H. dne 16. 3. 2018 před domem č. p. X v S. a dne 28. 8. 2018 ve svém bytě v P. Z důvodu podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví dle § 146 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, byla věc postoupena Generální inspekci bezpečnostních sborů. Následně Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice, postoupil věc Policii České republiky, neboť shledal, že se nejedná o trestný čin, avšak jednání stěžovatele ze dne 28. 8. 2018 by mohlo být posouzeno jako

přestupek nebo kárné provinění. Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2021 pak správní orgán I. stupně uznal stěžovatele vinným ze spáchání jednání majícího znaky přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, za který mu byla udělena pokuta ve výši 5000 Kč, a zároveň bylo z důvodu promlčení zastaveno řízení ve vztahu ke skutku ze dne 16. 3. 2018.

[20] Nejvyšší správní soud nepochybně, že prokázat jednání mající znaky přestupku bez důvodných pochybností je povinností správních orgánů a nikoliv stěžovatele (k tomu viz i shora označenou judikaturu). Podle názoru kasačního soudu správní orgány prokázaly, že se stěžovatel dopustil předmětného jednání. Soud předesílá, že prokazování napadení jednoho manžela druhým, ke kterému dojde v soukromí, je z povahy věci obtížné. Přímé důkazy o napadení jsou spíše výjimkou a každý z manželů povětšinou představuje vlastní verzi skutkového děje. I přes uvedené je však povinností příslušných správních orgánů důkladně posoudit, zda k napadení skutečně došlo, resp. kdo se jej dopustil. V případě absence přímých důkazů přitom správním orgánům nic nebrání v tom, aby vyšly i z důkazů nepřímých (přiměřeně srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2019, sp. zn. 8 Tdo 789/2019, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 6 Aps 9/2013-25, nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2228/12, atp.). I v dané věci proti sobě stály dvě zcela odlišné skutkové verze poškozené a stěžovatele, přičemž žalovaný náležitě odůvodnil, proč se přiklonil na stranu poškozené. Konstatoval, že výpověď poškozené k událostem ze dne 28. 8. 2018 je přesvědčivá, konzistentní a bez vnitřních rozporů. Poškozená bezprostředně po napadení učinila oznámení na Policii ČR, poté se dostavila k ošetření v pardubické nemocnici a v dalších dnech k vyšetření v ambulanci ORL, na neurologii a u očního lékaře a také vyhledala psychologickou pomoc. Zranění a jeho průvodní jevy popsány v lékařských zprávách z období krátce po napadení odpovídají úrazovému ději tak, jak jej popsala poškozená. Jako krajně nepravděpodobnou shledal žalovaný variantu, že by si poškozená zranění způsobila sama v těsné časové návaznosti na verbální konflikt se stěžovatelem dne 28. 8. 2018. Proti vykonstruovanému obvinění svědčí i okolnosti událostí ze dne 26. 8. 2017 a 16. 3. 2018. Uvedené konkrétní závěry žalovaného přitom stěžovatel v kasačním řízení relevantně nezpochybnil. Stejně tak relevantně nezpochybnil podklady založené ve správním spisu, na kterých žalovaný vystavěl své rozhodnutí (zejména pak poškozenou podané vysvětlení ze dne 23. 8. 2019 a 28. 8. 2018, výpověď poškozené ze dne 11. 2. 2019, úřední záznam o podaném vysvětlení stěžovatele ze dne 16. 8. 2019, výpověď stěžovatele ze dne 21. 10. 2019 a 28. 11. 2019, lékařské zprávy z doby po napadení a znalecký posudek MUDr. Laštovičky). Ačkoliv přitom bylo stěžovateli zřejmé, z čeho jej poškozená viní, svou vinu od počátku nepochyboval, přičemž poškozená nabídla již od počátku spontánní, logickou a přesvědčivou výpověď o událostech, které proběhly, ihned podala trestní oznámení a podstoupila řadu vyšetření. Tvrzením poškozené dodává na věrohodnosti také přiznání stěžovatele, že poškozenou napadl již v minulosti, konkrétně dne 26. 8. 2017, což dokládá přepis části telefonického hovoru mezi stěžovatelem a poškozenou ze dne 7. 10. 2017. Nad rámec a pouze pro úplnost lze zmínit i zprávu z vyšetření obou dětí stěžovatele a poškozené z krizového centra v Chrudimi (Centrum J. J. Pestalozziho, o.p.s), ze kterých mj. vyplývá, že obě děti byly přítomny fyzickému a verbálnímu napadení matky otcem.

pokračování

[21] Správními orgány obstarané podklady (na základě kterých vystavěly delikt ní odpovědnost stěžovatele) přitom tvoří řetězec navzájem si neodporujících nepřímých důkazů, které mají stejnou váhu a jsou stejně přesvědčivé jako důkazy přímé (srov. shora označenou judikaturu, mj. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2228/12). Ačkoliv se nejedná o přímé důkazy, souhrnně z nich vyplývá, že stěžovatel uvedeného dne napadl svou (bývalou) manželku a způsobil ji zranění popsaná v označených lékařských zprávách. K rozhodnutí o odpovědnosti za přestupek přitom postačí nepřímé důkazy za situace, kdy *„tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních“* (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006-48). Stěžovatel žádný takový důkaz, který by měl potenciál zpochybnit řetězec nepřímých důkazů, nepředložil, přičemž takový není založen ani ve spisu. Jeho argumentace byla povětšinou mimoběžná. K tvrzení stěžovatele, že jeho dominantní ruka je pravá a že je nelogické, aby poškozenou udeřil levou rukou, kasační soud uvádí, že průměrně fyzicky disponovaný jedinec je schopen provést úder i „nedominantní“ rukou, přičemž to lze tím spíše předpokládat i u stěžovatele (policista zásahové jednotky). K námitce, že až v rámci lékařské zprávy MUDr. I. Z. ze dne 30. 8. 2018, tedy dva dny po incidentu, se poprvé hovoří o tvrzené perforaci bubínku, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento údajný rozpor vysvětlil znalec MUDr. Pavel Laštovička ve znaleckém posudku tím, že zarudnutí bubínku není v časném poúrazovém stádiu patrné, neboť se rozvíjí až později a je obvykle doprovázeno akcentací klinických obtíží pacienta. Rovněž i diagnostika perforací malého rozsahu je snazší až v době, kdy jsou již rozvinuty příznaky hojení. Znalec dále konstatoval, že mechanismus vzniku zranění tak, jak jej popisuje poškozená, je možný i pravděpodobný, a že k perforaci bubínku nedošlo po 29. 8. 2018. K negativnímu výsledku tympanometrického vyšetření ze dne 29. 8. 2018 znalec uvedl, že perforace bubínku byla již s největší pravděpodobností toho dne přítomna a vyšetření tak nebylo provedeno správně, k čemuž se ve svém rozhodnutí přiklonil i krajský soud a Nejvyšší správní soud nemá, co by jeho posouzení vytkl. Znalecký posudek vyvrací rovněž další tvrzení stěžovatele, dle kterého mohla být perforace bubínku u poškozené způsobena potápěním. Dle názoru znalce potápění může vést k perforaci bubínku, jen pokud dojde k traumatizaci bubínku, která by zanechala trvalé následky, což ale není případ poškozené. Námitku stěžovatele týkající se chybně uvedeného roku ve znaleckém posudku považuje Nejvyšší správní soud rovněž za nepřipadnou. Uvedení roku 2020 namísto roku 2018 je zjevným omylem ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541). Ostatně i z následné argumentace samotného stěžovatele zcela jasně vyplývá, že v projednávaném případě se jedná o incident z roku 2018. To ostatně vyplývá i z obsahu posudku.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal ani namítaný rozpor mezi závěry krajského soudu a lékařskými zprávami, popř. dalšími podklady. Závěry krajského soudu neodporují obsahu lékařských zpráv či jiným podkladům založeným ve spisu. Krajský soud plně respektoval obsah správního spisu a tento nijak nepřekrucoval. Objektivně hodnotil v něm založené podklady, přičemž se důkladně vypořádal s uplatněnou žalobní argumentací. Je to naopak stěžovatel, který z lékařských zpráv vytrhává dílčí závěry. Nejvyšší správní soud přitom není názoru, že by mezi lékařskými zprávami a návaznými závěry správních orgánů a krajského soudu byly zásadní rozpory. Ani žádné další podobné námitky neměly

potenciál zvrátit závěry správních orgánů a krajského soudu. Jejich postup neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů, jakož ani jiné zásady správního procesu vč. zásady materiální pravdy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, č. j. 5 As 42/2011-112). Správní orgány i krajský soud respektovaly i apel na důkladné posouzení věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a dalších imperativů judikatury Ústavního soudu (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16, sp. zn. II. ÚS 2142/11 atp.). Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné jiné vady v dokazování, pro které by bylo na místě zrušit rozsudek krajského soudu, popř. i rozhodnutí správních orgánů (srov. nález Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2012, sp. zn. I. ÚS 3741/11 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45 atp.).

[23] S ohledem na výše uvedené důkazy považuje Nejvyšší správní soud skutkový stav za prokázaný bez důvodných pochybností. Ztotožňuje se proto s názorem krajského soudu, že správní orgány v projednávaném případě nepochybily, když neaplikovaly zásadu *in dubio pro reo* a nepřiklonily se na stranu stěžovatele. Aplikace této zásady je, jak správně poznamenal krajský soud, totiž na místě pouze tehdy, když správní orgán po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů dospěje k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze skupin odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Jestliže ale správní orgán po vyhodnocení důkazní situace shledá, že jedna z výpovědí nebo jedna ze skupiny výpovědí je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrne do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou splněny podmínky pro aplikaci zásady *v pochybnostech ve prospěch obžalovaného*, protože správní orgán žádné pochybnosti nemá (srov. trestněprávní judikaturu k použitelnosti uvedené zásady, tj. zejména usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 154/02, usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1806/09, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1533/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 11 Tdo 1504/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 11 Tdo 291/2017, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 8 Tdo 924/2020).

[24] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že provedené důkazy neosvědčují spáchání jednání majícího znaky přestupku. Skutková podstata přestupku ublížení na zdraví postihuje pouze lehké formy ublížení na zdraví a krátkodobé nebo přechodné bolesti. Jako přestupek je kvalifikováno např. ublížení na zdraví v podobě modřin, nevolnosti a oděrek (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003-76). Zpravidla se jedná o taková zranění, která si vyžadají lékařské ošetření, např. steh, obvázání rány apod. Ovšem poškozený ani nemusí být fakticky ošetřen, postačí i pouhé dostavení se k lékaři, který stanoví diagnózu a způsob léčení spočívající např. v klidovém režimu. Ačkoliv Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že za ublížení na zdraví nelze považovat jakýkoliv zásah do tělesné integrity poškozeného, z uvedeného vyplývá, že podmínky znesnadnění či narušení obvyklého způsobu života a nutnost faktického lékařského ošetření nemusí být splněny vždy, a přesto se může jednat o ublížení na zdraví, což je i daný případ.

pokračování

[25] V podrobnostech odkazuje soud na rozhodnutí správních orgánů a rozsudek krajského soudu, s jejichž nosnými závěry se ztotožnil. Z uvedených důvodů nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací. Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinně přihlížet ex offio (srov. např. § 109 s. ř. s.).

[26] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[27] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu